

Arrest

nr. 117 938 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat N. BYVOET verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Lor afkomstig uit Dorud. U bent op 20/8/1387 (Iraanse kalender, 10 november 2008 omgezet naar de Gregoriaanse kalender) gehuwd met S. R. (...). U werkte in Iran als heftruckchauffeur. In 1388 (2009-2010) had u al uw spaargeld geïnvesteerd in een heftruck. Die heftruck is echter gekanteld en kapot gegaan bij een opdracht waarvan u de chauffeur was. U kreeg alle schuld en dreigde financieel ten onder te gaan. Eind 1388 (begin 2010) was u van plan om zelfmoord te plegen. U schreef een afscheidsbrief die u aan uw jeugdvriend, M. (...), gaf en u vroeg hem deze na uw dood aan uw vrouw af te geven. M. (...) was reeds enkele jaren bekeerd tot het christendom en probeerde u op andere gedachten te brengen door te vertellen over deze religie. U geraakte overtuigd en begon ook de huiskerk waar M. (...) lid van was te frequenteren. U ontmoette

er de andere leden, allemaal mannen. Uw echtgenote is afkomstig uit een conservatieve moslimfamilie. Zij begon zelf door te hebben dat u begon te bidden voor het eten en de bijbel las. In de zevende maand van 1389 (september-oktober 2010) confronteerde zij u met uw gedrag waarop u toegaf dat u christen was geworden. Zij verliet daarop het huis, keerde terug naar haar eigen familie in Ouroumiye en liet u en jullie dochter achter. Na een paar dagen belde haar vader u op. Hij probeerde u te overtuigen om opnieuw moslim te worden en het christendom af te zweren. U weigerde dit. Haar vader begon u daarop te bedreigen en zei dat hij geen klacht zou indienen maar er zelf voor zou zorgen dat u iets zou overkomen. Enkele dagen nadien stapte u uit een taxi en werd u omver gereden door een wagen met een nummerplaat uit Ouroumiye. U was zwaar gewond en moest ongeveer een jaar revalideren van uw verwondingen. U bleef een heel jaar thuis, bij uw ouders, en kon niet meer naar de huiskerk gaan. Begin 1391 (2012) kon u de draad van uw leven opnieuw opnemen en ging u opnieuw naar de huiskerk. U had al die tijd niets meer gehoord van uw vrouw en haar familie. In de zomer van 1391 (2012) belde u uw vrouw u op. Ze wilde het terug goedmaken met u op voorwaarde dat u het christendom zou afzweren. U weigerde dit te doen. Op 14/7/1391 (5 oktober 2012), 15 dagen na dit telefoongesprek, was u op weg van uw werk naar huis toen uw moeder u opbelde om te zeggen dat Ettelaat (ministerie van informatie) was binnengevallen bij jullie thuis op zoek naar u. Er had een huiszoeking plaatsgevonden en uw bijbel en enkele gebedsboeken waren in beslag genomen. U belde naar A. (...), een lid van uw huiskerk, en hoorde van zijn moeder dat hij gearresteerd was. Toen u belde naar M. (...), vertelde zijn vader dat jullie geen contact meer konden hebben om niet in de problemen te komen. Ze waren van plan naar een familielid in Rusland te vluchten. U vluchtte naar Goldasht waar een vriend van uw vader boomgaarden had. U liet uw dochter achter bij uw ouders. U bleef er vier maanden en vluchtte nadien uit Iran. U diende een asielaanvraag in in België op 25 februari 2013. In België gaat u naar de Iraanse kerk in Brussel. U maakte na uw aankomst in België een facebookprofiel aan onder de naam TK K. (...). U post er regelmatig religieuze prenten en boodschappen op. Na uw vlucht uit Iran kwamen de Iraanse ordediensten, u weet niet welke, reeds twee keer uw ouders ondervragen. U bent in het bezit van een kopie van de eerste bladzijde van uw shenasnameh (geboortboekje), een kopie van de eerste bladzijde van de shenasnameh van uw dochter, een kopie van uw melikaart (nationale kaart), uw origineel rijbewijs, een kopie van een notitie van de afdeling chirurgische orthopedie waarop twee telefoonnummers genoteerd staan, een medisch attest op uw naam waarop als datum van opname 24/7/1389 (16 oktober 2010) staat en waarvan de inhoud onleesbaar is en ten slotte twee brieven van de priester van de Iraanse kerk van Brussel waarin verklaard wordt dat u regelmatig de kerk bezoekt sinds april en u lessen volgt om gedoopt te kunnen worden.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u in Iran vreest vervolgd te worden omdat u bekeerd bent tot het christendom. De familie van uw echtgenote zou de autoriteiten hiervan op de hoogte hebben gebracht omdat zij kwaad op u waren omwille van uw bekering.

Er dient opgemerkt te worden dat meerdere elementen in uw asielrelaas erop wijzen dat geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen. Vooreerst hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u effectief gehuwd bent met S. R. (...). U legde immers geen huwelijksakte neer die dit huwelijk zou kunnen aantonen en u legde enkel een kopie van de eerste bladzijde van uw shenasnameh neer en niet de bladzijde waarop het huwelijk genoteerd staat. U beweerde dat in Turkije uw identiteitsdocumenten, waaronder uw shenasnameh, gestolen werden (CGVS I, p. 6-7). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat deze documenten door uw smokkelaar onderweg werden afgenomen (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 26). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u simpelweg ooit te hadden verklaard dat de smokkelaar uw documenten had afgenomen (CGVS I, p. 7). U kon bijgevolg geen afdoende verklaring geven voor deze tegenstrijdigheid. Tijdens het eerste gehoor werd gevraagd of u uw familieleden kon vragen een duplicaat van uw huwelijksakte te bekomen (CGVS I, p. 31). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd blijkt immers dat een duplicaat van het huwelijkscertificaat ten allen tijde bekomen kan worden, ook door een derde persoon. Bij het tweede gehoor werd gevraagd naar de pogingen die u had ondernomen om dit te bekomen. U verklaarde dat u niet wist of uw ouders naar de notaris waren geweest om een duplicaat te gaan vragen (CGVS II, p. 9). Hieruit blijkt dan ook dat u nauwelijks moeite heeft gedaan om dit document te bekomen en bijgevolg om uw huwelijk op afdoende wijze aan te tonen. U werd nochtans gewezen op het belang hiervan (CGVS I, p. 7-8; 31). U legde de shenasnameh van uw dochter voor waaruit blijkt dat haar moeder S. (...) heet. Dit is echter niet afdoende om aan te tonen dat u momenteel nog steeds met deze vrouw gehuwd bent. Uit bovenstaande elementen blijkt dat u vermoedelijk bewust de documenten die dit huwelijk effectief zouden kunnen aantonen achterhoudt.

Betreffende uw relatie met S. (...) dient verder opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot het feit of jullie al dan niet van plan waren om te scheiden. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vrouw had gezegd dat zij van u zou scheiden (vragenlijst CGVS, afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 5). U verklaarde verder bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u en uw vrouw aan het scheiden waren (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 16a). Toen u op het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar de stand van zaken betreffende deze scheiding, verklaarde u dat u er niets over wist. Toen u nadien expliciet werd gevraagd of een aanvraag tot scheiding werd ingediend, bevestigde u eerst en zei u onmiddellijk nadien dat u het niet wist. Toen u vervolgens werd gevraagd of uw vrouw u ooit gezegd heeft dat zij een aanvraag tot scheiding had ingediend, antwoordde u ontkennend (CGVS I, p. 3). U verklaarde nadien plotsklaps dat uw vrouw niet wilde scheiden van u omdat zij Koerdische is en zij een scheiding als een schande ervaren. Uw schoonfamilie zou expliciet gezegd hebben dat van een scheiding geen sprake kon zijn (CGVS II, p. 4, 10, 11). Ook verklaarde u dat u zelf nooit hebt willen scheiden van uw vrouw (CGVS II, p. 3). Uw verklaringen hierover zijn bijgevolg geenszins eensluidend. Aanvankelijk leek het er immers op dat de scheidingsprocedure reeds volop aan de gang was, en uiteindelijk wijzigde u uw verklaringen en deed u uitschijnen dat van een scheiding bij de twee partijen nooit sprake geweest is.

Betreffende het auto-ongeluk waarvan u beweert dat u aangereden werd door iemand die hiertoe de opdracht had gekregen van uw schoonfamilie (CGVS I, p. 20), dient opgemerkt te worden dat u hier geen afdoende bewijs van kan voorleggen. U legt één geschreven document neer van de afdeling orthopedie waar enkel uw naam en twee telefoonnummers op geschreven werden. Dit document bewijst bijgevolg niets concreets met betrekking tot het auto-ongeluk of met betrekking tot enige medische behandeling. Verder legt u een medisch attest neer waarop uw naam, de naam van een arts en een datum van opname staat maar waarvan de inhoud onleesbaar is. U werd zelf gevraagd naar de inhoud maar u kon het document ook niet lezen (CGVS II, p. 1-2). Gezien u beweerde een jaar werkonbekwaam geweest te zijn na dit ongeluk, kan echter wel verwacht worden dat u hiervan degelijke documenten zou kunnen neerleggen die dit ongeluk en de gevolgen die u hieraan overhield op afdoende wijze kunnen aantonen. Gelet op bovenstaande kan dan ook geen geloof gehecht worden aan dit auto-ongeluk en komt uw bewering dat uw schoonfamilie het op u gemunt heeft verder op de helling te staan.

Verder dient opgemerkt te worden dat in uw asielrelaas tal van onlogische elementen te vinden zijn. Zo is de door u beweerde handelswijze van uw schoonfamilie weinig aannemelijk. Uw vrouw en uw schoonfamilie zouden woedend geweest zijn omwille van uw bekering tot het christendom. Zij waren zelf immers conservatieve moslims (CGVS I, p. 12). Uw vrouw zou daarom ook van u weggegaan zijn in de zevende maand van 1389 en sindsdien niet meer samengeleefd hebben met u. Ze keerde terug naar haar ouders (CGVS I, p. 20). Het is dan ook absoluut niet logisch dat uw vrouw en haar familie geen scheiding zouden hebben willen aanvragen. U verklaarde dat zij dit niet wilden omdat dit voor Koerden niet gangbaar is en een krenking van de eer is. Er dient opgemerkt te worden dat, wanneer een vrouw weggaat van haar echtgenoot en terug bij haar familie gaat wonen, dit voor de maatschappij, waarover het bij een krenking van de eer uiteindelijk gaat, uiteindelijk hetzelfde overkomt als een wettelijke scheiding. Zelfs indien uw schoonfamilie geen scheiding wilde omwille van de eer en kost wat het kost u zou hebben willen overtuigen om terug moslim te worden, is het weinig waarschijnlijk dat zij dit zouden hebben willen bewerkstelligen door u omver te rijden met een wagen. U zou tussen uw auto-ongeluk in de zevende maand van 1389 en de zomer van 1391 ook nooit iets meer van uw vrouw of schoonfamilie gehoord hebben (CGVS I p. 20,24). Indien zij u werkelijk opnieuw zouden hebben willen bekeren tot de islam en een scheiding wilden vermijden, zoals u beweert, kan wel verwacht worden dat zij in die periode hiertoe enig initiatief zouden hebben ondernomen. Dat ook u in die periode geen enkel initiatief tot verzoening nam komt bevreemdend over gezien u verklaarde dat u niet wilde scheiden van uw vrouw en haar wilde bekeren tot het christendom.

De plotse actie in de zomer van 1391 van uw schoonfamilie komt na een lange periode van volledige stilte dan ook bizar over. Hoe dan ook rijmt uw bewering dat zij u aan de autoriteiten hebben aangegeven niet met uw verklaring dat uw schoonfamilie absoluut de eer van uw vrouw wilde bewaren. Indien haar echtgenoot in de gevangenis terecht zou komen omwille van een bekering tot het christendom, zou dit vermoedelijk publiekelijk bekend raken en evenzeer, zoniet een veel grotere, krenking van haar eer betekenen.

Ook de inval bij de verschillende leden van uw huiskerk komt ongeloofwaardig over. Vooreerst hebt u verklaard dat uw vrouw niet wist dat u een huiskerk bezocht. U hebt haar ook nooit namen gegeven van personen die uw huiskerk frequenteerden. Zij kende enkel M. (...) als vriend van u en wist van zijn bekering die ver in het verleden plaatsvond, maar wist niet dat u door hem zelf bekeerd was (CGVS II, p. 4). Het is dan ook niet duidelijk hoe de Iraanse autoriteiten deze andere leden op het spoor zouden zijn gekomen, gezien u beweert dat deze actie op bevel van uw schoonfamilie plaatsvond. U

vermoedt persoonlijk dat de Iraanse autoriteiten vooraf een onderzoek hadden gevoerd naar u en uw huiskerk (CGVS I, p. 26; CGVS II, p. 4-5). Indien dit werkelijk zo was, getuigt het van een enorm amateurisme van de Iraanse autoriteiten dat zij zouden zijn binnengevallen bij alle leden van de huiskerk op een moment dat deze niet thuis waren. Er is immers slechts één iemand van uw huiskerk gearresteerd geweest. Indien de huiskerk gesurveilleerd werd, zou het overigens veel logischer geweest zijn mocht men bij één van de wekelijkse bijeenkomsten zijn binnengevallen. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat, gezien u verklaarde dat u wist dat uw schoonfamilie de autoriteiten op u zou afsturen nadat uw schoonvader u had opgebeld en u op uw hoede was (CGVS II, p. 7), het niet logisch is dat u bezwarend materiaal, zoals een bijbel en gebedsboeken, bij u thuis achterliet.

Dat aan de geloofwaardigheid van de inval door de Iraanse autoriteiten bij de leden van uw huiskerk ernstig getwijfeld dient te worden, blijkt verder uit het feit dat u over zeer weinig concrete informatie beschikt betreffende het lot van de andere leden van uw huiskerk. U weet niets over het huidige lot van A. (...), het enige lid van uw huiskerk dat gearresteerd werd. Nadat u hoorde van uw moeder de autoriteiten bij u thuis waren binnengevallen, belde u naar A. (...). Zijn moeder wist u te vertellen dat A. (...) was meegenomen door de politie. U weet echter niet of hij nadien in de gevangenis gezeten heeft. U hebt de moeder van A. (...) nadien niet meer gecontacteerd om te informeren naar A. (...) en ook uw ouders, die nog steeds in Iran verblijven, hebben niet meer naar zijn lot geïnformeerd. U weet bijgevolg niet of er een proces is gekomen tegen hem (CGVS I, p. 25-26). U hebt geen enkele poging ondernomen om iets meer over A. (...) te weten te komen (CGVS II, p. 3). Ook over de andere leden van uw huiskerk hebt u slechts beperkte informatie. U zou één keer getelefoneerd hebben met M. (...) en zou hieruit opgemaakt hebben dat zijn familie gevlucht is naar Rusland. U hebt hem nadien echter nooit meer opgebeld en u weet niet wat er met hem precies gebeurd is (CGVS I, p. 25, 26). U zou de andere leden van uw huiskerk, S. (...), H. (...) en R. (...) hebben opgebeld. Enkel R. (...) zou de eerste keer geantwoord hebben en wist van niks. S. (...) en H. (...) namen niet op en nadien kon u R. (...) ook niet meer bereiken. U hebt bijgevolg geen idee wat hun huidige situatie is (CGVS I, p. 26). Uw ouders hebben zich in Iran echter niet geïnformeerd over wat met hen is gebeurd. U verklaarde dat zij te oud zijn (CGVS I, p. 26-27). Het is echter niet geloofwaardig dat zij hun leeftijd als een belemmering ervaren om meer te weten te komen over wat u eventueel te wachten zou staan. Dat u zich over deze zaken niet beter geïnformeerd heeft, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, getuigt van een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Bovenstaande elementen nopen ertoe te besluiten dat geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas. Ook de geloofwaardigheid en de oprechtheid van de door u beweerde bekering tot het christendom komen hierdoor op de helling te staan.

Wat betreft uw interesse in het christendom moet verder worden vastgesteld dat uzelf verklaarde nog niet gedoopt te zijn (CGVS I, p. 30). U kan dan ook nog niet als volwaardig christen beschouwd worden. Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt een loutere interesse in het christendom niet zonder meer aanleiding te geven tot negatieve belangstelling van de Iraanse autoriteiten. Uit deze informatie blijkt immers dat moslims in theorie interesse kunnen tonen in het christendom, christelijke kerken bezoeken en bijbelonderricht krijgen.

Hoe dan ook, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Ook Iraniërs die zich in het buitenland hebben bekeerd en vervolgens terugkeren naar Iran komen hier in dezelfde positie terecht als personen die zich in Iran zelf tot het christendom hebben bekeerd. Indien de persoon zijn geloof in besloten kring zal beleven is het risico op problemen met de Iraanse autoriteiten klein. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u oprecht aan evangelisatie doet. U hebt vooreerst nooit geprobeerd uw ouders te bekeren terwijl u lange tijd bij hen gewoond hebt toen u reeds bekeerd was (CGVS I, p. 31). Ook hebt u uw nieuwe geloof aanvankelijk verborgen gehouden voor uw echtgenote (CGVS I, p. 12). In België beperkt uw inbreng op dit vlak zich totnogtoe tot het in contact brengen van drie andere asielzoekers met uw kerk (CGVS I, p. 29-30; CGVS II, p. 7-8). Uw bekeringsijver dient dan ook laag ingeschat te worden.

Ten slotte dient betreffende uw facebookprofiel opgemerkt te worden dat deze niet onder uw eigen naam opgericht werd (CGVS II, p. 3). U hebt voorlopig ook nog geen reactie gekregen op het feit dat dit

profiel vol christelijke afbeeldingen en boodschappen staat (CGVS II, p. 8). Niets wijst er bijgevolg op dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden kunnen zijn van het bestaan van dit profiel.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. De eerste bladzijde van uw shenasnameh, uw melikaart en rijbewijs bevestigen uw identiteit en nationaliteit die hier op zich niet ter discussie staan. De badge van uw werk bevestigt uw werkzaamheden in Iran en niets meer. De shenasnameh van uw dochter bevestigt haar identiteit en nationaliteit die hier op zich ook niet betwist worden. De notitie van de afdeling chirurgische orthopedie en het medisch attest dat u hebt voorgelegd werden hierboven reeds besproken. De brieven van de Iraanse kerk van Brussel bevestigen uw interesse in het christendom maar wijzigen niets aan bovenstaande vaststelling dat uw bekeringsijver laag ingeschat dient te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Aangaande de vaststelling dat verzoekende partij niet kan aantonen dat zij effectief gehuwd is met S. R., merkt verzoekende partij op dat zij de geboorteakte van haar dochter heeft neergelegd, waaruit blijkt dat haar moeder S. heet. Klaarblijkelijk staat niet de volledige naam op de akte vermeld. Verder legt verzoekende partij uit dat zij haar huwelijksboekje niet kan voorleggen omdat haar echtgenote dit document in haar bezit heeft en zij geen contact meer met haar heeft. Verzoekende partij stelt dat zij een uitprint van haar huwelijksakte heeft trachten te bekomen via de administratie, doch

volgens de Iraanse overheid kon dit document niet worden afgeleverd aangezien dit persoonlijk dient te worden opgevraagd door één van de partijen. Het zou wel mogelijk zijn om aan een derde persoon te vragen om hiervan een afschrift te verkrijgen, maar in dat geval dient een officiële volmacht te worden afgeleverd. Gelet op haar “statuut” en haar verblijf in België, is het niet mogelijk om een officiële volmacht te geven, benadrukt verzoekende partij.

2.2.3.2. De Raad wenst er vooreerst op te wijzen dat verwerende partij motiveert dat uit de shenasnameh van de dochter van verzoekende partij niet kan worden afgeleid dat zij nog steeds gehuwd is met S. R.. Dit document kan dan ook niet als een bewijs worden aanvaard van haar beweerde huwelijk met S. R..

Waar verzoekende partij uitlegt dat zij geen duplicaat van haar huwelijksakte kan bekomen omdat het, gezien haar “statuut” en verblijf in België, niet mogelijk zou zijn om aan een derde persoon een officiële volmacht te geven, stelt de Raad vast dat uit de informatie waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat het steeds mogelijk is om een duplicaat van de huwelijksakte te bekomen en dat ook een derde persoon dit duplicaat kan ophalen (administratief dossier, stuk 21, deel 3, p. 2). Dat dit voor verzoekende partij niet mogelijk zou zijn omdat zij (als asielzoeker) in België verblijft, betreft een blote bewering, aangezien verzoekende partij geen enkele objectieve informatie bijbrengt waaruit blijkt dat het geven van een desbetreffende volmacht vanuit het buitenland onmogelijk zou zijn. Verder toont verzoekende partij niet met andersluidende informatie aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat men steeds, ook via een derde persoon, een duplicaat kan verkrijgen van de huwelijksakte, onjuist of onvolledig is. Bovendien heeft verzoekende partij in haar verzoekschrift evenmin toegelicht dat zij effectief, via haar ouders of via andere personen, pogingen heeft ondernomen om een duplicaat te bekomen van haar huwelijksakte. In dit verband dient er nog op te worden gewezen dat in de bestreden beslissing eveneens wordt vermeld dat uit de verklaringen die verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor heeft afgelegd, blijkt dat zij nauwelijks moeite heeft gedaan om een duplicaat van haar huwelijksakte te verkrijgen, terwijl er tijdens haar eerste gehoor op gehamerd werd dat zij ernstige pogingen diende te doen om dit cruciaal document op te vragen. Dat verzoekende partij dermate weinig moeite aan de dag heeft gelegd om een, voor haar asielaanvraag, zeer belangrijk document te bekomen en zij zich in haar verzoekschrift beperkt tot het uiten van blote beweringen waarom zij dit document alsnog niet zou kunnen verkrijgen, doet afbreuk aan de ernst van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad duidt er voorts nog op dat verzoekende partij slechts een kopie heeft neergelegd van de eerste bladzijde van haar shenasnameh en niet de bladzijde waarop het huwelijk genoteerd staat en dat verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de reden waarom zij haar originele en volledige shenasnameh niet kon neerleggen. Verwerende partij merkt in haar beslissing ook op dat verzoekende partij geen afdoende verklaring kon geven voor deze tegenstrijdigheid. Verzoekende partij slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze vaststelling (zie punt 2.2.5.2.). Het feit dat verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het feit dat zij haar shenasnameh, en meer bepaald de bladzijde waarop haar beweerde huwelijk zou vermeld staan, niet bijlegt, versterkt het vermoeden dat zij deze documenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties.

2.2.4.1. Met betrekking tot de motivering dat verzoekende partij tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd aangaande het feit of zij en haar echtgenote nu al dan niet van plan waren om te scheiden, verduidelijkt verzoekende partij dat zij tot op vandaag nog niet officieel gescheiden is van haar echtgenote en dat geen van beiden hebben aangedrongen op een officiële scheiding. Verzoekende partij stelt hierbij dat het, gezien de “*zeer strenge religie van de schoonfamilie*”, voor hen ongehoord is dat hun dochter zou scheiden, waarbij haar schoonvader stelde dat hij het probleem zelf wel zou oplossen.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk heeft aangegeven dat haar echtgenote had gezegd dat zij van haar wou scheiden en dat zij aan het scheiden waren (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst en verklaring), terwijl zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dan uiteindelijk aangaf dat haar vrouw niet van haar wil scheiden omdat zij Koerdische is en zij een scheiding als een schande ervaren en dat zij zelf nooit heeft willen scheiden van haar echtgenote. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de

elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Het verwijzen naar en bevestigen van één versie van de verklaringen, *in casu* de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal – die onderling dan ook nog eens weinig consistent zijn – kan bijgevolg niet als verschoningsgrond worden aanvaard voor de tegenstrijdigheid in kwestie, die op manifeste wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

De Raad wijst ook nog op het feit dat verwerende partij het absoluut niet logisch vindt dat haar vrouw en haar familie geen scheiding zouden hebben willen aanvragen om hun eer niet aan te tasten, terwijl haar vrouw wel bij haar is weggegaan en terug bij haar ouders is gaan wonen, hetgeen voor de maatschappij uiteindelijk op hetzelfde neerkomt. Evenzo motiveert verwerende partij dat, zelfs indien haar schoonfamilie geen scheiding wilde omwille van de eer en zij haar kost wat kost zou hebben willen overtuigen om terug moslim te worden, het weinig waarschijnlijk is dat zij dit zou hebben willen bewerkstelligen door haar omver te rijden met een wagen. Indien zij haar werkelijk zou hebben willen bekeren tot de islam en een scheiding wilde vermijden, kan worden verwacht dat zij hiertoe enig initiatief zou hebben genomen. Dat verzoekende partij ook in die periode geen enkel initiatief zou hebben genomen tot verzoening, komt bevreemdend over aangezien zij verklaarde dat zij niet van haar echtgenote wenste te scheiden, zo motiveert verwerende partij. Verwerende partij stelt verder nog dat de plotse actie van haar schoonfamilie in de zomer van 1391 dan ook bizar overkomt en zij geeft tot slot nog aan dat de bewering van verzoekende partij dat haar schoonfamilie haar zou hebben aangegeven bij de autoriteiten hoe dan ook niet rijmt met haar verklaring dat haar schoonfamilie absoluut de eer van hun dochter wenste te vrijwaren, aangezien het feit dat zij in de gevangenis zou terecht komen, hetgeen publiekelijk bekend zou zijn geraakt, een veel grotere aantasting van haar eer zou hebben veroorzaakt. Deze talloze onaannemelijkheden, die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij verkondigde asielrelaas, worden door verzoekende partij ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.5.1. Nopens de tegenstrijdige verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd met betrekking tot haar identiteitsdocumenten, waaronder haar shenasnameh, licht verzoekende partij toe dat zij via Turkije naar België is gevlucht. Bij aanvang van haar reis had zij haar identiteitspapieren mee. Bij aankomst in Turkije moest zij echter vaststellen dat zij haar documenten niet langer in haar bezit had. Verzoekende partij benadrukt dat zij niet weet hoe zij haar documenten is verloren en op welk moment dit zou zijn gebeurd. Verzoekende partij stelt dat het goed mogelijk is dat de smokkelaar deze documenten heeft afgenomen tijdens de reis, maar zij heeft hieromtrent geen zekerheid. Het betreft dus in geen geval een tegenstrijdigheid, doch een verduidelijking omtrent het verlies van documenten.

2.2.5.2. De Raad is niet overtuigd door de poging van verzoekende partij om de tegenstrijdigheid in kwestie te herkwalficeren als een “verduidelijking”. Immers, verzoekende partij heeft tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk het volgende verklaard: “*De smokkelaar heeft mijn identiteitsboekje en mijn identiteitskaart onderweg afgenomen*” (administratief dossier, stuk 17, verklaring, p. 6, vraag 26). Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, werd dan weer het volgende gesteld:

“In Turkije hebben ze mij bestolen, ik heb dat al laten weten, (...)

Hoe is dat precies gebeurd?

In Kokab, de stadsgrens van Turkije, er waren nog een aantal andere mensen, ik ben daar drie dagen in dat dorp gebleven, daar ben ik besloten geweest.

Hoe is dat concreet gebeurd, dat u bestolen werd?

Zes man, er waren ook vijf andere Afghanen bij, en ook Iraniërs, ze waren allemaal vluchtelingen, we zaten allen in één kamer, als je naar het bad of wc ging, dan lagen die spullen daar, er was geen kast of niks, en ik had maar één tas mee, veel was het niet. En dan is het daar op dat moment gebeurd, toen ik naar douche of wc was ofzo. Ik ben het pas in Istanbul te weten gekomen, toen we van Kokab vertrokken was ik het niet gewaar geworden.

(...)

Bij DVZ hebt u verklaard dat de smokkelaar uw shenasnameh en mellikaart heeft afgenomen?

Nee dat heb ik niet gezegd

Jawel?

Ik heb gezegd dat ze het gestolen hebben. Dat heb ik niet gezegd, van die smokkelaar.” (administratief dossier, stuk 10, p. 6-7).

Verzoekende partij tracht deze duidelijk van elkaar afwijkende verklaringen in haar verzoekschrift met elkaar te verzoenen door te stellen dat zij eigenlijk niet weet hoe en wanneer precies zij haar documenten is verloren en dat het dus ook mogelijk zou zijn dat haar documenten werden afgenomen door de smokkelaar. De Raad merkt op dat dergelijk verweer niet ernstig te nemen valt, aangezien verzoekende partij, zo blijkt uit het voorgaande, tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal nauwkeurig kon beschrijven hoe, waar, wanneer en in welke omstandigheden haar identiteitsdocumenten werden gestolen, waarbij zij dan nog eens uitdrukkelijk ontkent dat zij ooit heeft gezegd dat haar documenten werden afgenomen door de smokkelaar. Voormelde flagrante tegenstrijdigheid blijft dan ook behouden.

2.2.6.1. In verband met de vaststelling dat verzoekende partij geen afdoende bewijs heeft kunnen voorleggen van de aanrijding, waarna zij een jaar werkonbekwaam zou zijn geweest, stelt verzoekende partij dat zij een aanvullend stuk voorlegt waaruit blijkt dat er platinum werd aangekocht voor haar operatie (bijlage 5 bij het verzoekschrift). Zij staft bijgevolg dat zij wel degelijk het slachtoffer is geworden van een auto-ongeval, waarna zij werd gehospitaliseerd en geopereerd.

2.2.6.2. Daargelaten de vaststelling dat de door verzoekende partij bijgebrachte documenten overduidelijk kleurenkopieën betreffen en dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624), wijst de Raad erop dat deze documenten niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling deze documenten dan ook niet in overweging. De Raad sluit zich aan bij de bemerking van verwerende partij dat, indien verzoekende partij werkelijk het slachtoffer zou zijn geweest van een aanrijding en zij hierdoor diende te worden geopereerd en zij achteraf nog een jaar werkonbekwaam zou zijn geweest, van haar toch wel kan worden verwacht dat zij hierover de nodige bewijsstukken zou bijbrengen, hetgeen zij echter niet heeft gedaan, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde auto-ongeluk.

2.2.7.1. Verzoekende partij betoogt dat de commissaris-generaal geen enkel bewijsmateriaal voorlegt waaruit blijkt dat de situatie in Iran veilig zou zijn voor haar als christen en dat een terugkeer naar haar land van herkomst geen enkel gevaar met zich mee zou brengen.

Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift ook nog naar enkele krantenartikelen en internetartikelen (bijlage 4 bij het verzoekschrift) aangaande de situatie van christenen in Iran. Verzoekende partij wijst erop dat zij bij de Iraanse ordediensten ondertussen gekend is al christen, zodat men bij haar terugkeer geen geweld zal schuwen om haar omwille van haar geloof voor de rechter te brengen. Verzoekende partij haalt eveneens aan dat er in Iran ook gevallen bekend zijn van personen die zonder meer straffen worden opgelegd zonder eerst een proces te krijgen. Tot slot betoogt verzoekende partij dat de stelling van verwerende partij dat zij geen problemen zal krijgen indien zij niet met haar geloofsovertuiging naar buiten treedt, niet in overeenstemming is met het Vluchtelingenverdrag.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat uit de nieuwsberichten die verzoekende partij heeft bijgebracht, niet kan worden afgeleid dat het loutere feit van christen te zijn (geworden) in Iran, volstaat om een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de Iraanse autoriteiten aannemelijk te maken. Uit deze berichten blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten vooral personen viseren die lid waren van een huiskerk, hetgeen overeenstemt met de landeninformatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 21, deel 2). Verder wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt gemotiveerd waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde inval door de Iraanse autoriteiten bij de leden van haar huiskerk. Gelet op deze onaannemelijke, onlogische en vage verklaringen en het feit dat verzoekende partij zeer weinig moeite aan de dag heeft gelegd om zich nog te informeren over de stand van zaken en het lot van de andere leden van de huiskerk, besluit verwerende partij verder dat de geloofwaardigheid en de oprechtheid van haar bekering ernstig op de helling komt te staan. Verwerende partij motiveert verder dat, wat betreft de interesse van verzoekende partij in het christendom, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij heeft verklaard dat zij nog niet werd gedoopt, hetgeen impliceert dat zij nog niet als volwaardig christen kan worden beschouwd, en dat volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat een loutere interesse in het christendom niet zonder meer kan leiden tot een negatieve belangstelling van de Iraanse autoriteiten. Verwerende partij wijst erop dat uit deze informatie blijkt dat

wanneer men als moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft, er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen zal ondervinden met de autoriteiten. Uit de verklaringen van verzoekende partij, leidt verwerende partij vervolgens af dat zij geen bekeringsijver aan de dag legt/heeft gelegd en dat zij haar nieuwe geloof in Iran in alle discretie beleefde, waardoor kan worden besloten dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoekende partij omwille van haar – al dan niet oprechte – bekering tot het christendom in Iran in de negatieve aandacht zal komen te staan van de autoriteiten. Verzoekende partij betoogt dienaangaande enkel dat de stelling van verwerende partij dat zij geen problemen zal krijgen indien zij niet met haar geloofsovertuiging naar buiten treedt, niet in overeenstemming is met het Vluchtelingenverdrag, doch zij maakt, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst risicovolle gedragingen zal stellen in verband met haar geloofsovertuiging, die haar in een negatief daglicht zullen plaatsen bij haar autoriteiten.

Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat de commissaris-generaal geen enkel bewijsmateriaal voorlegt waaruit blijkt dat de situatie in Iran veilig zou zijn voor haar als christen en dat een terugkeer naar haar land van herkomst geen enkel gevaar met zich mee zou brengen, duidt de Raad er wederom op dat de bewijslast op haarzelf berust en dat zijzelf in de mate van het mogelijke aannemelijk dient te maken dat haar asielaanvraag gerechtvaardigd is, hetgeen zij *in casu* niet heeft gedaan.

2.2.8.1. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij effectief de bewijslast van de door haar voorgehouden gegronde vrees voor vervolging draagt, doch zij wijst erop dat de bewijslast niet zo ver gaat dat de kandidaat-vluchteling zou moeten aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zou plaatsvinden, hetgeen in bijna alle gevallen onmogelijk zou zijn. Verzoekende partij stelt verder nog dat, aangezien zij vreest voor haar fysieke integriteit, er mag worden aangenomen dat de vervolging die zij vreest voldoende ernstig is. Een terugleiding naar haar land van herkomst kan in haren hoofde dan ook ernstige consequenties hebben, aldus verzoekende partij. Verder duidt verzoekende partij er eveneens op dat haar verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling, op voorwaarde dat zij mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

2.2.8.2. Waar verzoekende partij de aandacht wenst te vestigen op het feit dat zij niet dient aan te tonen dat de gevreesde vervolging werkelijk zal plaatsvinden, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing geenszins kan worden afgeleid dat verwerende partij een dergelijke bewijslast zou hebben gelegd op verzoekende partij, zodat voormeld argument niet dienstig is. Daar waar verzoekende partij er nog op hamert dat zij, indien zij zou terugkeren naar Iran, vreest voor haar fysieke integriteit en dat haar verklaringen dienaangaande een voldoende bewijs kunnen zijn voor haar hoedanigheid van vluchteling, duidt de Raad er nogmaals op dat haar verklaringen inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, zij niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en er geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden in voorkomen. Uit het voorgaande blijkt echter dat dit *in casu* niet het geval is. Het voordeel van de twijfel kan dan ook niet worden toegekend.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat helemaal niet is gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de

vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 20 en stuk 21) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 4 juli en 16 oktober 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT